

ΝΗΠΕΝΘΗ

Ανήμερα - με πληροφόρησαν προχτές, σα στράφηκα απ' τις «διακοτιές» μου (Σάββατο απόγευμα και Κυριακή ολόκληρη!) - της Παναγίας, ντάλα δεκαπενταύγουστο, μέρα της Μαρίας της Παρθένου πέρασε στον πνευματικό τον κόσμο κι η Μαρί, πρόσφυγας, συνταξιούχα δασκάλα της Κυθρέας, σύντροφος και συναγωνίστρια για δεκάδες χρόνια του αγωνιστή δασκάλου Χρίστου Λογγίνου, από την Κυθρέα.

Δούλεψε στα χρόνια της αποικιοκρατίας για δεκαπέντε χρόνια δασκάλα κι όταν στα 1937 παντρεύτηκε - νόμος να σου πετύχει! - οι ευγενέστατοι αποικιοκράτες την απέλυσαν! Πώς ν' ανεχτεί η νομοθεσία τους τη διατήρηση εκπαιδευτικού, που θα συνδύαζε σε λίγο και τη μητρότητα; Της δώσαν, μάλιστα και το «φοβερό» εφάπαξ της, συμποσούμενο σε ογδόντα, τόσες λίρες!.

Στερνότερα πήρε πάλι τη σκυτάλη ως αναπληρώτρια, για να δουλέψει αλλά τόσα χρόνια - συνθέτοντας, έτσι, μιαν εκπαιδευτική προσφορά κάπου τριάντα χρόνων - στο Νιόχωριο, στο Τραχώνι, στη Χαρδακιώτισσα, στη Χρυσίδα - όλα κατεχόμενα σήμερα - για ν' αφήσει τη σφραγίδα της ευσεβούς και της φιλόθησκης - με τη γνήσια αναφορά στο περιεχόμενο και των δυο εννοιών - της ανεξίκακης, της ηθικά ακέραιης.

Μα κι όταν ήλθε του χρόνου το πλήρωμα στάθηκε άτρομη - με τη γνήσια αναφορά στο περιεχόμενο και των δυο εννοιών - της ανεξίκακης, της ηθικά ακέραιης.

Μα κι όταν ήλθε του χρόνου το πλήρωμα, στάθηκε άτρεμη κι άτρωτη δίπλα στον αγωνιστή σύντρόφό της προσφέροντας όσα κι ό,τι μπορούσε στον αγώνα για τη λευτεριά της γης μας. Στο σπιτικό της διαμένουν στα δίσεχτα κείνα χρόνια καταζητούμενοι της περιοχής μα κι από άλλα μέρη της Κύπρου. Κοντά της προσφεύγει κι η ομάδα των δραπέτων της Κοκκινотριμιθιάς - με τους Πολύκαρπο Γιωρκάτζη, Αντώνη Γεωργιάδη,

Σόλωνα Ποιηταρίδη κι άλλους - το Δεκέμβρη του 55, πριν διαπεραιωθεί στη Χάρτζια, σταλμένη στο δάσκαλο από τον Κωνσταντίνο Λευκωσιάτη. Δάκρυσε από χαρά και συγκίνηση η Μαρί για τούτο το κατόρθωμα. Κι ένας ανάρτη της την πρόσεξε:

— Μην κλαίς, κυρία Μαρί και θα λευτερωθούμε σύντομα!.

Κείνη την ώρα -7.30 μ.μ. - το αποικιοκρατικό ραδιόφωνο ανάγγελλε την απόδραση των πέντε ανταρτών και ζητούσε απ' το λαό να βοηθήσει στη σήμανσή τους. Κι οι φωνές του ενθουσιασμού κι οι χαρές π' ακολούθησαν σφούγγιξαν από μόνες τους της Μαρίας τα δάκρυα.

Μα οι οργισμένοι χρόνοι τελειωμό για τη ρωμιούσνη δεν έχουνε: Ο σύζυγος στα κρατητήρια. Κι οι έρευνες των αποικιοκρατών στο σπίτι της, στο γειτονικό καλαμιώνα, στη γύρω περιοχή για ανεύρεση πυρομαχικών κι όπλων κρυμμένων, μεσ' την άγρια νύχτα, απρόσμενα, θίαια, ωμά....

Στην τουρκανταροσία η Μαρί στήνει στην Κυθρέα γυναικείες ομάδες, που πλέκουν τρικά για τους πρώτους εθελοντές εθνοφρουρούς μας. Συστήνει ομάδες σε συνεργασία με το γραφείο Ευημερίας - για παροχή βοήθειας, Χριστούγεννα και Λαμπρά, στους άπορους της κωμόπολης. Στην εισβολή απ' τις στερνές - αν όχι η στερνότερη - που διαφεύγει

Μια ζωή να με δέχεται στο σπιτικό της - κείνο της Κυθρέας ή της προσφυγιάς - ολόχαρη και να μας βοηθά με τον Χρίστο πότε να στήσουμε ένα φλάμπουρο και πότε να καταγράψουμε και να εκδώσουμε ένα ανέκδοτο ημερολόγιο - με πρώτο το ημερολόγιο και τα ανέκδοτα βυζαντινά μουσικά κείμενα του ιεροφάντη της μουσικής Στυλ. Χουρμούζιου. Κι έσθησε, ενώ ο Χρίστος της διάβαζε τις σημάνσεις της Παρασκευής, που μνημόνευαν την κατεχόμενη δροσόλουστη γη της ...

ΠΕΤΡΟΣ ΣΤΥΛΙΑΝΟΥ